

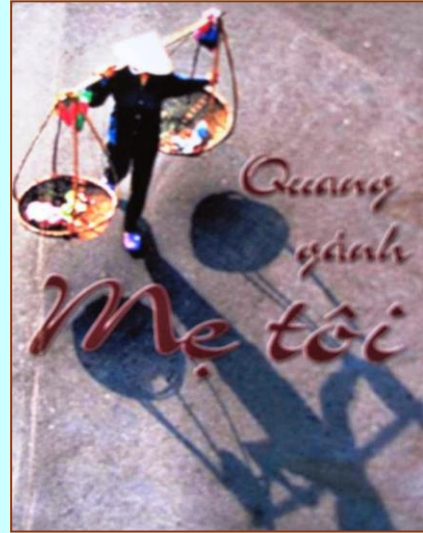
PM: Hoàng Thị Viễn Du

Tản mạn:

"QUANG GÁNH MẸ TÔI "

Thơ Nguyễn Thị Ngọc Hương

* * *

Có những lúc chờ mưa qua, chờ nắng lên, chờ gió đến. Vu vơ bên cửa sổ dưới giàn Lan với tập thơ được tặng. Bất ngờ với giọng thơ dung dị, tứ thơ là lạ, nhiều từ ngữ rất đời thường mà nhẹ nhàng đi vào lòng người, thấm đẫm những nỗi buồn, những tơ vương mà ai cũng có lúc ngẩn ngơ với mình, với mưa như chị viết:

Mưa đến từng cơn hạt nặng dày

Rười rượi lòng chùng nghe nước đổ

Tần ngần ướt sũng mấy hàng cây.....

(Mưa Pleiku)

với bài thơ Tháng Hai:

Đã đành sau tết giêng hai

Rét lộc rồi lại rét dài hoa dâu

Biết mình có lúc xa nhau

Mà sao nhớ "cửa" nát nhàu con tim

Vẫn có thể là Nhớ quá. Nhớ da diết. Nhớ quắt quay như người ta vẫn dùng "Lộng ngữ" để diễn tả nỗi nhớ của mình. Nhưng với chị từ "Cửa" rất giản đơn mà làm người đọc xao xuyến và như tiếng thở dài:

*Pleiku nắng gió lên rồi
Còn Xuân người bỏ cuộc chơi lỡ làng*

hay cảm giác miên viễn:

*Chút se lạnh cho hai mình bồi hồi
Tay một vòng mà ấm suốt trăm năm.....* (Đêm giao mùa)

Và đây ở "Dã Quỳ Em" với giọng thơ nhẹ nhàng, chị còn cảm theo con mắt của họa sĩ vẽ nên bức tranh thơ sống động, đẹp lung linh

*Ai thả trắng vàng tươi cánh mỏng
Sông giòng tơ lụa trái ngàn xanh*

với (Về Phú Quốc)

*Bay qua miền biển rộng Kiên Giang
Mây trắng xóp bông bênh như trái thảm*

Rất đơn sơ, rất đời thường, chị viết về nỗi nhớ Mẹ

*Mẹ mất rồi con tính tháng tính ngày
Trầu cau buồn cứ bày ra sắp sửa
Có quà bánh và cơm chờ từng bữa
Mẹ không về con biết gởi trao ai.....* (Vu Lan Nhớ Mẹ)

những hình ảnh đơn sơ với trầu cau của mẹ mà làm nhói lòng những người con có mẹ đã đi xa và với bốn câu cuối của bài (Chiều mưa nhớ mẹ) làm người đọc rung rung

*Con mưa dài lê thê
Uớt hết rồi mộ mẹ
Giá tay con có thể
Che kín trời mẹ ơi!*

Rồi những lúc một mình ta với ta, như băng quơ, như hờ hững mà trách móc nhẹ nhàng :

*Có hẹn rồi sao anh không sang
Quán ngày xưa, góc em ngồi lặng lẽ
Hương cà phê dùng dằng bay thật khẽ
Ghế một mình, hai nửa cứ chông chênh...*

(Café một mình)

Và độc đáo gói ghém với bốn câu trong bài (Góc riêng) chị lột tả được cái "vô thường" của kiếp người

*Trăng không tròn
Vàng trăng đang khuyết
Như tim ta
Hóa thạch giữa kiếp người*

Để hoàn thành tập thơ như chị nói "Đó là những gì chắt chiu cả cuộc đời, là nỗi lòng, là hoài niệm "Và dù trong mỗi một tập thơ không phải bài nào cũng hay và ở mỗi bài thơ có thể chỉ có những câu hay tùy theo cảm nhận và tâm trạng của từng người đọc. Nhưng điều cốt yếu là chị đã trải được những trăn trở, những hoài vọng và được đông đảo bạn bè người thân đón nhận sẻ chia. Còn rất nhiều cảm xúc khi đọc tập thơ này nhưng e dài dòng quá, thôi thì em tặng chị một câu trong bản nhạc của TCS nhé.....
"Hãy là phần thơm cho đời chút hương"

Dù rồi cũng "Để gió cuốn đi" nhưng quan trọng là ta bằng lòng với chính mình phải không chị ?

BMT 20-9-2014
Hoàng Thị Viễn Du

